

РЕШЕНИЕ

№ 42336

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5256** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на "ТДС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес за управление: С., ул. 1001, № 23, представлявано от управителя В. М. Т., срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221723006558-091-001 от 05.06.2024 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (РАПРА) №П-22221724116365-003-001 от 25.06.2024 г., издадени от органи по приходите, потвърдени в обжалваната част с решение № 329/27.03.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., с които са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в размер на 80 880,00 лв., ведно с лихви за забава в размер на 22 439,27 лв. и по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) в размер на 31 233,00 лв., ведно с лихви в размер на 6 975,33 лв. - за данъчни периоди от м. 01.2020 г. до м. 03.2020 г., от м. 05.2020 г. до м. 12.2020 г., от м. 02.2021 г. до м. 09.2021 г., от м. 11.2021 г. до м. 02.2022 г., от м. 04.2022 г. до м. 06.2022 г., м. 08.2022 г., от м. 10.2022 г. до м. 08.2023 г. и от м. 10.2023 г. до м. 12.2023 г., и по ЗКПО за периодите от 2020 г. до 2022 г.

В жалбата и в с.з. чрез адв. Б. се излагат съображения, че ДЗЛ е водило текущо счетоводство в съответствие със законодателството, стопанските операции са били документирани с първични и вторични счетоводни документи, отговарящи на изискванията, посочени в ЗСч и ЗДДС. Представени били фактури с договори за консултантски услуги и предоставяне на техническа информация за различни обекти в различни градове на страната. Плащанията били извършвани по банков път. В. Т. притежавала инженерно образование и има правомощия да подписва всички проекти, като отговорността за проектирането е лично нейна. Излага подробно доводи, че

счетоводните документи, макар и частни, в тяхната съвкупност, обосновават основание за приспадане на данъчен кредит. Иска се отмяна на РА и РАПРА. Претендират се разноски. Прави се възражение за прекомерност досежно претендираните от ответника разноски.

Ответникът – директор на дирекция „ОДОП“ – редовно призван, в с.з. чрез юрк. Т. оспорва жалбата като неоснователна. Моли оспорването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е допустима. Подадена от лице – адресат на индивидуален декларативен административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, възлагащ му задължения. Подадена е в изискуемия преклузивен срок и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна се установява следното:

Със Заповед №Р-2221723006558-020-001 от 09.11.2023 г., връчена по електронен път на 20.11.2023 г., е възложено извършването на ревизия на „ТДС“ ЕООД за определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от м. 01.2020 г. до м. 08.2023 г. и за корпоративен данък за периодите от 2020 г. до 2022 г. Със Заповед №Р-2221723006558-020-002 от 05.02.2024 г. е разширен обхватът на ревизията по ЗДДС, като са включени периоди от м. 09.2023 г. до м. 12.2023 г. Със Заповед №Р-2221723006558-020-003 от 14.02.2024 г. е продължен срокът за приключване на производството до 19.04.2024 г. Заповедите са издадени от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-849 от 31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-2221723006558-092-001 от 30.04.2024 г., връчен по електронен път на 07.05.2024 г. Подадено е писмено възражение вх. №70-00-908/13.05.2024 г. срещу констатациите на РД на основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с РА поправен с РАПРА №П-2221724116365-003-001 от 25.06.2024 г., издадени от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Д. С. Т.-А., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 04.07.2024 г. С РАПРА е констатирано, че в таблица 1 на РА не е вписано задължение за лихва в размер на 0,14 лв. за данъчен период м. 09.2023 г. Установени са допълнителни задължения за ДДС в размер 80 880,00 лв. и за корпоративен данък в размер на 31 233,00 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във вр. с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания са начислени лихви в размер на 29 414,60 лв.

На ТДС ЕООД са били връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-2221723006558-040-001 от 24.11.2023 г. и №Р-2221723006558-040-002 от 06.02.2024 г. В отговор са били представени писмени обяснения и декларации, оборотни ведомости, главни книги, счетоводни справки, извлечения от счетоводни сметки, банкови извлечения, фактури за покупки и продажби, договори, удостоверения за пълна проектантска правоспособност на инж. В. М. Т., издадени от Камара на инженерите в инвестиционното проектиране (К.).

Съгласно писмени обяснения, търговската дейност на дружеството по изготвяне на технически проекти на различни обекти се осъществява от управителя В. М. Т.. За ревизираните периоди лицето е назначено по трудови правоотношения в „ТДС“ ЕООД, на длъжност „инженер проектант“. От м. 07.2023 г. В. Т. е собственик на капитала на дружеството.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „ТРАФИК - АГ - БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ГАЛЕВ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „ЕЛТОРО ОЙЛ БГ 2014“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „М.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ПОТЕНС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ФОРЧЪН 4“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ФОРТИС 2019“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Проверени са оригинали на търговски, банкови и счетоводни документи, обективирани с Протокол №1975063 от 15.04.2024 г.

По отношение на задълженията по ЗДДС е установено, че от дружеството са извършвани услуги, свързани с изготвяне на технически проекти за различни обекти, описани на страници 3-10 от решението на Директора на Дирекция „ОДОП“ - с предмет установяване на съществуващото състояние на LPG инсталации на 55 бензиностанции, собственост на ЕКО; изготвяне на технически проекти за реконструкция на LPG инсталациите на бензиностанциите; изготвяне на количествено-стойностни сметки /КСС/ към техническите проекти и др.

„ТДС“ ЕООД е ползвало право на приспадане на данъчен кредит както следва: общо в размер на 25 600,00 лв. по 10 фактури, издадени от „ФОРТИС 2019“ ЕООД през данъчни периоди м. 06.2021 г., м. 08.2021 г. м. 09.2021 г. от м. 11.2021 г. до м. 02.2022 г. и от м. 04.2022 г. до м. 06.2022 г.; 2 000,00 лв. по фактура №0...022 от 31.07.2021 г., издадена от Ф. 4“ ЕООД; общо в размер на 32 420,00 лв. по 15 фактури, издадени от „ПОТЕНС“ ЕООД; общо в размер на 6 260,00 лв. по 7 фактури, издадени от „МЕТРОСИСТЕМ“ ЕООД през данъчни периоди от м. 01.2020 г. до м. 03.2020 г. и от м. 05.2020 г. до м. 08.2020 г.; 2 300,00 лв. по фактура №20...0158 от 16.06.2023 г., издадена от „ЕЛТОРО ОЙЛ БГ 2014“ ЕООД; общо в размер на 5 100,00 лв. по 3 фактури, издадени от „ГАЛЕВ“ ООД; общо в размер на 7 200,00 лв. по 5 фактури, издадени от „ТРАФИК - АГ - БГ“ ЕООД

На всички съконтрагенти са били направени насрещни проверки и от всички са били представени фактури, придружени от договори за консултантски услуги и предоставяне на техническа информация за обекти.

Освен гореописаните документи, в хода на проверките, са представени писмени обяснения и извлечения от сметка 411 Клиенти. В декларация Ю. К. - управител на „ФОРТИС 2019" ЕООД и „ПОТЕНС“ ЕООД, заявява, че услугите, предоставени от тези дружества, са извършвани от него. Останалите дружества не посочват конкретни лица, извършили услугите.

От ревизираното лице относно доставките, получени от гореописаните доставчици, са представени фактури, договори и банкови извлечения за извършени плащания, идентични с вече представените от доставчиците.

С оглед събраните доказателства органите по приходите са констатирали, че дружествата не разполагат с квалифициран персонал за извършване на консултантски, проектантски и технически услуги. От същите не са представени доказателства за лицата извършили услугите и приемо-предавателни протоколи за предаване на технически проекти. Управителят на „ФОРТИС 2019“ ЕООД и „ПОТЕНС“ ЕООД - Ю. К. декларира, че е извършил услугите по сключените договори с „ТДС“ ЕООД, но не представя документи за притежавана квалификация.

Констатирано е, че управителят на „ТДС“ ЕООД притежава необходимата професионална квалификация за извършване на услугите, възложени от клиентите и няма необходимостта от използване на подизпълнители. В проектите на „ТДС“ ЕООД на „изготвил“ е посочена В. М. Т. - доказателство, че „ТДС“ ЕООД е изпълнител на последните, т.е. е налице симулация относно извършителя на услугата. При условие че услугата е била превъзложена, то в проектите е следвало да бъдат вписани имената на изпълнителите, които носят отговорност за тях, например на Ю. К.. Отбелязано е, че са изработвани специализирани проекти за бензиностанции и същите преминават през редица разрешения от държавни контролни органи. Декларациите, представени от проверяваните лица, са еднотипни и са съставени от Ю. К. и К. К., които са съпрузи. Счетоводството на „ТДС“ ЕООД и на доставчиците се извършва от К. К..

Обобщено е, че е налице предметът на фактурираните доставки, но действителните доставчици не са посочените във фактурата. В този слушай е фактурирана доставка, която не е извършвана

въобще, т.е. е налице хипотезата на абсолютна симулация, при която не е необходимо да се доказва знание у получателя за участието му в привидна сделка, като лице, което претендира данъчен кредит по фактура, по която то самото е създало предмета на доставката, и не може да не знае този факт. Освен това липсата на доставка произтича от собствените му действия.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 80 880,00 по фактурите, издадени от „ФОРТИС 2019“ ЕООД, „Ф. 4“ ЕООД, „ПОТЕНС“ ЕООД, „МЕТРОСИСТЕМ“ ЕООД, „ЕЛТОРО ОЙЛ БТ 2014“ ЕООД, „ГАЛЕВ“ ООД и „ТРАФИК - АТ - БГ“ ЕООД.

По ЗКПО

Във връзка с отразените в частта по ЗДДС обстоятелства и възприетата теза за липса на доставки на услуги по издадените от горепосочените дружества фактури, ревизиращите органи са приели, че осчетоводените разходи за външни услуги не са документално обосновани, което съставлява основание за приложение на чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от същия закон, и че е налице хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО. Извършените по години увеличения на счетоводния финансов резултат са както следва:

- за 2020 г. със сума в размер на 43 000,00 лв.. отчетена по фактури за доставка на услуги, издадени от „МЕТРОСИСТЕМ“ ЕООД и „ПОТЕНС“ ЕООД, в резултат на което е установен данъчен финансов резултат (печалба) в размер на 45 617,67 лв. при декларирана от дружеството в размер на 2 617,67 лв. и следващ се корпоративен данък в размер на 4 561,77 лв. в т. ч. за довносяне 4 300,00 лв. За забавата са начислени лихви в размер на 1 558,33 лв.;

- за 2021 г. със сума в размер на 188 300,00 лв. отчетени по фактури, издадени от „ПОТЕНС“ ЕООД, „ФОРТИС 2019“ ЕООД и „ФОРЧЪН 4“ ЕООД. Във връзка с корекцията е установен данъчен финансов резултат печалба в размер на 183 747,70 лв., при декларирана от дружеството загуба в размер на 4 552,30 лв. и следващ се корпоративен данък в размер на 18 347,47 лв. За забавата са начислени лихви в размер на 4 324,95 лв.;

- За 2022 г. със сумата в размер на 73 600 лв., отчетена по фактури, издадени от „ФОРТИС 2019“ ЕООД и „ПОТЕНС“ ЕООД. Във връзка с корекциите е установен данъчен финансов резултат печалба в размер на 85 855,25 лв., при деклариран от дружеството нулев резултат, и следващ се корпоративен данък в размер на 8 585,53 лв. За забавата са начислени лихви в размер на 1 092,05 лв.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният РА е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В случая видно от ЗВР № Р-22221723006558-020-001 от 09.01.2023 г., ревизията на жалбоподателя е възложена от В. В. В. на длъжност началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП С., на която са възложени функции на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК съгласно Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С. (л. 43, т. 1, Раздел I). РА е издаден от органа, възложил ревизията, и определеният със ЗВР ръководител на ревизията – Д. С. Т.-А., т. е. от лицата, посочени в чл. 119, ал. 2 ДОПК. Към административната преписка са приложени и доказателства за квалифициран електронен подпис на длъжностните лица.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените от органите по приходите ЗВР, РД и РА - съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 ДОПК. Актовете са връчвани на

ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В РА са посочени фактически и правни основания за издаването му, изложени подробно както в акта, така и в съставения ревизионен доклад, представляващ неразделна част от него.

Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, които да компрометират законосъобразността на РА. В хода на ревизионното производство са предприети редица процесуални действия с оглед обективното и безпристрастно установяване на фактите и обстоятелствата от значение за определяне на задълженията по ЗДДС. Жалбоподателят е надлежно уведомен за ЗВР, както и за изменящите я такива. В хода на ревизионното производство доказателствата са събирани по предвидени в ДОПК способности. На ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения относно реалността на фактурираните доставки от дружествата съконтрагенти – (л. 811-814) и размера на ползвания данъчен кредит по фактурите, вкл. лицензи, разрешителни и други; справка за всички налични стоки, материали по видове, количество и стойност и ДДС. Извършени са съответните насрещни проверки на доставчиците. Всички събрани и приобщени към ревизионната преписка документи са подробно описани в РД. Съставени са съответните протоколи. Ревизираният субект е надлежно уведомен за резултатите от извършената ревизията, като му е предоставена възможност за писмено възражение и доказателства във връзка с констатациите и изводите, обосновавали предложените размери на задълженията.

По материалната законосъобразност на РА:

Страните не спорят за факти. Приходните органи не оспорват обстоятелството, че всички извършени операции са надлежно осчетоводени а услугите са извършени.

По искане на жалбоподателя по делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, дала заключение, неоспорено от страните.

ВЛ е констатирало, че фактурите, издадени от доставчиците на „ТДС“ ЕООД са вписани в дневник „Покупки“ и „Справки-декларации“ по ЗДДС за съответния период, към всяка от фактурите са представени договори за консултантска услуга и предоставяне на техническа информация, всички фактури са платени като всички приходи и разходи са отразени в ГДД. Респ. ВЛ е установило правилност на калкулациите за установен данък по ЗДДС и по ЗКПО, с оглед твърденията на приходните органи за тяхната дължимост.

Спорният въпрос по делото е от кого са извършени доставките на услуги, фактурирани от дружествата-подизпълнители на „ТДС“ ЕООД по сключените договори по които то правомерно да упражни право на приспадане на данъчен кредит?

Принципно между страните няма спор относно значението на реалността на доставката като едно от задължителните условия за възникване на правото на данъчен кредит, съобразно установената съдебна практика както на националните съдилища, така на Съда на Европейския съюз. Разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС обуславят възникването на правото на приспадане на данъчен кредит от кумулативното осъществяване на елементите на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка - арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, противно на тезата на жалбоподателя, че документалната обосновааност на операциите е достатъчна за да обоснове правомерност на упражненото данъчно предимство. Необходимостта от установяване на обективното извършване на доставките не се отрича от СЕС в Решението от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11, който в своята практика многократно подчертава, че националният съдия следва да осъществи конкретна преценка на всички събрани в производството пред него доказателства и въз основа на тях да формира изводите си за наличието

или липсата на реална доставка. Това негово разбиране е отново застъпено в Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11, съобразно което "Правото на Съюза, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка".

В практиката си Върховният административен съд приема, че за да възникне и да се упражни законосъобразно правото на данъчен кредит, е необходимо по безспорен начин да се установи, че стоката фактически е предадена от доставчика на получателя и/или услугата е действително извършена – чл. 6, ал. 1, чл. 9, ал. 1 във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 25, ал. 2 ЗДДС. Касае се за материално право в полза на получателя по фактурираните доставки и е негово доказателствената тежест да установи реалното изпълнение на спорните доставки. Обезпечеността на доставчиците – материално-техническа и кадрова - не е предпоставка за правото на данъчен кредит и в този смисъл е и съдебната практика на СЕС – решение по дело C-324/11 (Gabor Toth), решение по съединени дела C-80/11 и C-142/11 (Mahageben kft и P. D.) и решение C-18/13 ("М. П."), която е възприета и в решенията на ВАС.

Съгласно тази практика липсата на обезпеченост на доставчика не може да рефлектира върху правото на данъчен кредит за получателя по доставките, **освен** ако приходната администрация или съда не установят, че е налице данъчна измама с участието и/или със знанието на получателя по доставките, каквито са и твърденията на приходните органи за наличие на абсолютна симулация.

В решението на Съда на Европейския съюз от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11 г., се дава тълкуване на закона в смисъл, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател.

Казано в обобщение, за да бъде доказана реалност на доставките по процесните фактури, следва да бъде установен факта на предаването на стоката или услугата **от доставчика** на получателя.

Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува (в конкретната хипотеза). Установяването на пораждащия задължението за доставката юридически факт е индигия за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Субект на изпълнението (пряко или чрез други лица) следва да бъде доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Услугите, които предоставя „ТДС“ ЕООД и във връзка с които са договорите за превъзлагане, са

проектантски, съответно са обвързани с определена квалификация на лицата, които са заети с тях. Управителят на „ФОРТИС 2019“ ЕООД и „ПОТЕНС“ ЕООД - Ю. К. декларира, че е извършил услугите по сключените договори с „ТДС“ ЕООД, но не представя документи за притежавана квалификация. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Наредба № 2 за проектантската правоспособност на инженерите, регистрирани в К. на инженерите в инвестиционното проектиране (Наредба №2), всички лица с професионална квалификация инженер с придобита специалност от направленията, утвърдени в „Класификатора на областите с виеше образование и професионалните направления“ в областта „Технически науки“ могат да упражняват професията „инженер-проектант“ след вписването им в съответния регистър на К.: 1. регистър на лицата с пълна проектантска правоспособност (ППП) съгласно чл. 6, т. 1 на Закон за камарите на архитектите и инженерите в инвестиционното проектиране (ЗКАИИП); 2. регистър на лицата с ограничена проектантска правоспособност (ОПП) - съгласно чл. 6, т. 3 на ЗКАИИП. От „ТДС“ ЕООД са представени удостоверения за пълна проектантска правоспособност, издадени на инж. В. М. Т. от К.. В тази връзка основателно е прието, че управителят на „ТДС“ ЕООД притежава необходимата професионална квалификация за извършване на услугите, възложени от клиентите и няма необходимостта от използване на подизпълнители.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства, че тези съконтрагенти разполагат с необходимия капацитет да извършат услугата, за която са ангажирани. Доколкото самата Т. разполага с правоспособност следва същата да знае, че такава се изисква при изпълнение на възложените услуги от нейните съконтрагенти. Не се представят доказателства, че тези подизпълнители са били ангажирани с други подобни поръчки извън процесните.

Декларациите, представени от проверяваните лица, са еднотипни и са съставени от Ю. К. (л. 538, л. 668) и К. К. (л. 682), които са съпрузи, и от А. С. (л. 719, 402). Счетоводството на „ТДС“ ЕООД и на доставчиците се извършва от К. К., което обстоятелство е индиция как са били избрани подизпълнителите, но не е представено доказателство, че същите имат капацитета да извършат услугата поради липса на изискуема правоспособност. Липсват доказателства за конкретния предмет на доставките по фактурите, информация къде и как са извършвани доставките, кореспонденция между страните, липсват каквито и да е данни за авторски/проектантски труд, извършван от подизпълнителите, въпреки указанията, връчени с ИПДПОЗЛ.

Без да са представени каквито и да е доказателства дори и косвено установяващи извършването на проектантските услуги правилно ревизиращите органи са стигнали до извод, че в тези случаи е фактурирана доставка, която не е извършвана въобще, т.е. е налице хипотезата на абсолютна симулация, при която не е необходимо да се доказва знание у получателя за участието му в привидна сделка, като лице, което претендира данъчен кредит по фактури, по която то самото е създавало предмета на доставката, и не може да не знае този факт – че подизпълнителят не разполага с компетенции да извърши предмета на доставката.

Доколкото ревизиращите органи правилно са установили данъчната основа, видно от експертизата, жалбата в частта с установени задължения по ЗДДС следва да се отхвърли.

В тази връзка относими се явяват и разпоредбите на чл. 26, т. 2 и чл. 16 от ЗКПО, третиращи случаите на отклонение от данъчно облагане. По силата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО, не се признават за счетоводни цели разходи, които не са документално обосновани.

Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, за отклонение от данъчно облагане се счита и заплащането на възнаграждения и обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. Настоящият случай попада в хипотезите на чл. 26, т. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, поради което и съдът прави извод,

че ревизиращите органи правилно са установили допълнителни задължения по ЗКПО, в тази част РА, е също законосъобразен.

В обобщение, съдът прави извод, че жалбата срещу РА и РАПРА следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и направено искане от ответната страна на същата се държат съдебно-деловодни разноси в размер на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 9911,10 лв., в съответствие с чл. 7, ал. 2, т. 5, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/2004 г. на ВАдС за възнагражденията за адвокатската работа, които следва да се заплатят от жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, I отделение, 84-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба "ТДС" ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221723006558-091-001 от 05.06.2024 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (РАПРА) №П-22221724116365-003-001 от 25.06.2024 г., издадени от органи по приходите, потвърдени в обжалваната част с решение № 329/27.03.2025 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ С., с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност в размер на 80 880,00 лв., ведно с лихви за забава в размер на 22 439,27 лв. и по Закона за корпоративното подоходно облагане в размер на 31 233,00 лв., ведно с лихви в размер на 6 975,33 лв. - за данъчни периоди от м. 01.2020 г. до м. 03.2020 г., от м. 05.2020 г. до м. 12.2020 г., от м. 02.2021 г. до м. 09.2021 г., от м. 11.2021 г. до м. 02.2022 г., от м. 04.2022 г. до м. 06.2022 г., м. 08.2022 г., от м. 10.2022 г. до м. 08.2023 г. и от м. 10.2023 г. до м. 12.2023 г. и по ЗКПО за периодите от 2020 г. до 2022 г.

ОСЪЖДА "ТДС" ЕООД ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 9 911, 10 (девет хиляди деветстотин и единадесет лева и десет стотинки) лева

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд - София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.